

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ Ing. Š. S.**, bývajúceho v B., a **2/ M. S.**, bývajúceho v B. v dovolacom konaní zastúpených spoločnosťou JUDr. D. D., advokát, spol. s r.o., so sídlom v P., v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. D. D., proti žalovanému **T., spol. s r.o.**, so sídlom v T., v dovolacom konaní zastúpenému Advokátskou kanceláriou Z. P., s.r.o., so sídlom v B., v mene ktorej koná konateľ a advokát Z. P., **o náhradu za užívanie nehnuteľností**, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp.zn. 4 C 6/2009, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 27. júla 2010 sp.zn. 17 Co 218/2010 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcom nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Považská Bystrica (súd prvého stupňa) uznesením z 21. júna 2010, č.k. 4 C 6/2009-167 zamietol návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti rozsudku z 13. apríla 2010 č.k. 4 C 6/2009-152. Dospel k záveru, že žalovaný sa neodôvodnene domáha odpustenia zmeškania lehoty v zmysle ustanovenia § 58 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, zákona č. 99/1963 Zb., (O.s.p.). Na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že žalovanému plynula lehota na odvolanie od 17. mája 2010, od doručenia rozsudku súdu prvého stupňa ním splnomocnenej zástupkyňi. Podľa lekárskej správy predloženej súdu zástupkyňa žalovaného síce 28. mája 2010 ochorela, mala však dostatok času na podanie odvolania; od doručenia rozsudku súdu prvého stupňa do času, kedy zástupkyňa začala mať zdravotné problémy, uplynulo 10 dní. Okrem toho, hoci zdravotné ťažkosti zástupkyne trvali do 2. júna 2010, návrh na odpustenie zmeškania lehoty podala až

15. júna 2010. Vychádzajúc z uvedeného ustálil, že žalovaným uvádzaný dôvod odpustenia zmeškania lehoty na odvolanie nie je ospravedlniteľný.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Trenčíne (odvolací súd) uznesením z 27. júla 2010 sp.zn. 17 Co 218/2010 rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p potvrdil ako vecne správne. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že pri rozhodovaní o návrhu na odpustenie zmeškania lehoty na urobenie procesného úkonu podľa § 58 ods. 1 O.s.p. treba vždy starostlivo posúdiť, či prekážka, ktorá podľa návrhu bránila urobeniu úkonu, bola takého charakteru, že účastníkovi skutočne znemožnila jeho včasné urobenie; súd pritom musí mať na zreteli, že ide o opatrenie výnimočné, pretože narušuje právnu istotu ostatných účastníkov a orgánov, ktorých sa rozhodnutie týka. Vychádzajúc z uvedeného ustálil, že zástupkyňa žalovaného preukazovala svoje ochorenie lekárskou správou, bez predloženia preukazu práceneschopnosti, od poludňajších hodín dňa 28. mája 2010, „pričom iba podľa jej tvrdenia nebola schopná vykonávať žiadne pracovné činnosti až do dňa 02.06.2010, čo však súdu žiadnym spôsobom nepreukázala“. Tiež uviedol, že zástupkyňa mohla naostatok dať pokyn na podanie odvolania advokátskej koncipientke činnej v jej kancelárii.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p. tvrdiac, že odvolací súd mu svojím postupom a rozhodnutím odňal možnosť konať pred súdom. Už v návrhu na odpustenie zmeškania lehoty navrhol vykonanie dôkazu vypočutím koncipientky advokátskej kancelárie jeho zástupkyne JUDr. J. H. na preukázanie ospravedlniteľnosti dôvodu zmeškania lehoty, ktorý dôkaz ale súdy nevykonali. Podľa odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolací súd sa nezaoberal jeho zástupkyňou predloženou lekárskou správou, podľa ktorej jej práceneschopnosť sa predpokladala v rozsahu minimálne 5 dní, ani e-mailovou správou zástupkyne pre zastúpeného, v ktorej ho informovala o vzniknutej situácii. Žalovaný v dovolaní oponuje tiež záveru odvolacieho súdu, že zmeškaný procesný úkon mohla včas urobiť aj koncipientka činná v kancelárii jeho zástupkyne. Tiež uviedol, že argumentácia odvolacieho súdu ohľadne dôvodov, z ktorých mal za to, že nie sú tu ospravedlniteľné dôvody odpustenia zmeškania lehoty na odvolanie, je úplne iná, ako súdu prvého stupňa.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť a žiadal priznať trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania, keďže dovolanie smeruje proti uzneseniu (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním, pretože dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktoré je prípustné len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu (§ 236 ods. 1 O.s.p.)

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenských na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia a c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Keďže rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré je napadnuté dovolaním žalovaného, nevykazuje znaky niektorého z vyššie uvedených uznesení, nemožno prípustnosť jeho dovolania vyvodiť z ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných vád

vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Dovolací súd takéto vady konania, majúce za následok tzv. zmätočnosť konania, nezistil.

Dovolací súd, osobitne sa zaoberajúc žalovaným uplatneným dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom), k tejto dovolacej námietke hneď na úvod poznamenáva, že vadou konania podľa uvedeného zákonného ustanovenia je taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom, spočívajúcim v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav, vyjadreným v rozhodnutí, sa vo všeobecnosti účastníkovi neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle citovaného ustanovenia. To platí aj v prípade posúdenia, či skutočnosti uvedené v návrhu na odpustenie zmeškania lehoty sú ospravedlniteľnými dôvodmi, pre ktoré je treba návrhu vyhovieť. Aj tu ide o právne posúdenie zisteného skutkového stavu (skutočnosti uvádzané v návrhu na odpustenie treba preukázať, pričom dôkazné bremeno zaťažuje toho z účastníkov, ktorý navrhuje odpustenie zmeškania lehoty) a jeho prípadná nesprávnosť zakladá vadu podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., a nie však podľa § 241 ods. 2 písm. a/ v spojení § 237 písm. f/ O.s.p. Súd teda neodníma účastníkovi konania možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že zamietne jeho návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania, keď neuzná ním tvrdený dôvod za ospravedlniteľný podľa § 58 ods. 1 O.s.p. (porovnaj napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Obdo 15/2006 a sp.zn. 2 Cdo 50/2002, ostatné rozhodnutie uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod publikačným číslom 1/2003).

Žalovaný za dôvod, pre ktorý bol vylúčený z podania odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa v zákonnej lehote, označil náhlu zdravotnú indispozíciu ním ustanovenej zástupkyne počas plynutia odvolacej lehoty. Ochorenie zástupkyne preukazoval lekárskou

správou I., s.r.o., vydanou lekárkou MUDr. S. U. Podľa správy ide o diagnózu K 30 - Dyspepsia v.s. virosis s liečbou Paralenom, Smectou, Endiexom, Hylakom F, Terecanom, B-komplexom, zvýšeným príjmom tekutín a diétou, s PN minimálne 5 dní (dovolací súd poznamenáva, že správa je zo 4. júna 2010). Odvolací súd predmetnú lekársku správu nepovažoval za spôsobilú bez ďalšieho preukázať, že zástupkyňa žalovaného v čase od 2. júna 2010 do 2. júna 2010 nebola schopná vykonávať žiadne pracovné činnosti a prihliadol tiež na to, že v kancelárii zástupkyne je činná advokátska koncipientka, ktorej mohla dať zástupkyňa pokyn na podanie odvolania. Odvolací súd teda aplikujúc na zistený skutkový stav ustanovenie § 58 ods. 1 O.s.p., neuznal žalovaným tvrdý dôvod neurobenia procesného úkonu v zákonnej lehote za ospravedlniteľný podľa § 58 ods. 1 O.s.p. Týmto právnym posúdením veci žalovanému neodňal možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, dovolací súd dovolanie žalovaného ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní vzniklo procesne úspešným žalobcom právo na náhradu trov tohto konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd im napriek tomu nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo podľa jeho názoru vynaloženie trov v dovolacom konaní nebolo potrebné na účelné uplatnenie práva (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. júna 2011

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová